

a vízesés, a zokogás és összezördülés
újra meg újra leomló fala,

amik megmaradnak, talán csak
mulandó szobák; eseménytelen

vidéki országút látványa októberben.
Úgy kell játszani, hogy valami túléljen télen

mindnyájunkat meg a gyöngéd fákat
a törékeny üveg-évszakban.

Elég volt fénysugárban
időzni. Patakzik

az eső, mint a júniusi ezüst.
Folyik az ünnepély. Egy ódivatú

szabadtéri színpadon játszottunk
nyírfaágasan, átalakulva.

Honvágyam van. Könnyűség
érzése a vízben.

Könnyűség érzése, mikor
kilépünk a vízből.

Az ember kér valakit, hogy jöjjön vissza.
És többen térnek vissza, éjjel,

hívatlanul. Patakzik az eső
az erdő ezüst-korhadására.

SOLVEIG VON SCHOULTZ

Húsvéti szvit

I.

Kislánykoromban a nagypéntek úgy borult fölénk,
mint az ég az alacsony hegy robosztus fenyői fölött:
sötétkéken, fehérre söpörve, végtelenül.
Ünnepelőbe öltöztünk, akárcsak az ég,
és csöndben kellett maradnunk. Játszani nem volt szabad.
Ocska konzervdobozokba rakott barkás füzágak
várták a jeges vízben, hogy a tavasz első bimbói
kipattanjanak.
A hegy sziklái alatt gyíkok heverték
a fagyos tömbökben, napot remélve.
Halkan beszéltünk és várakozásunk
egyre ragyogóbb, nagyobb lett s tovább növelte
a nagypénteket. Játszani nem volt szabad.

Olyan nagy némaság vett körül, hogy lábujjhegyen jártunk, úgy figyeltünk. De ami történt, túl csendes és túl mély volt ahhoz, hogy meghallhassuk.

II.

Hogy tudna ellenállni?
 Nincs pillantás oly sugárzó és sötétkék
 és mindent-átható, a hótorlasz
 roppanva omlik össze, a jég
 vörös tócsákká olvad, és a szív
 hol a tél még kitart,
 hogy tudna ellenállni?

III.

Miért vonz minket a halál? Oly könnyű élni,
 mikor valaki meghal. Csak nem szabad hallani
 és látni. Csak le kell pecsételni a repedéseket
 a sötét, örök csönd körül.
 Ó béke, ó áldott belső béke,
 ó szorongás hiánya. Ó lenézni a mélységekbe,
 melyek nincsenek többé, nincsenek többé,
 és most némán tükröződnek önmagukban!
 Ó járnai a többi élő között,
 de valójában halottnak lenni.

IV.

A tél szörnyű távozása,
 lázadás érverése, mely út és út
 bennünk és rajtunk kívül.
 Már villognak a fűzek,
 már csörög a víz a hó alatt,
 fény bocsátja ránk az átváltozást,
 mit törődik vele, mi pusztul el,
 és megtörrik a jég, mint a fonnyadó szerelem,
 nincs oltalom
 a halál védekezik és metszőbbé teszi a hűvös levegőt.

V.

Minél lejjebb száll a nap,
 annál kékebb a jég, köszörült-kék, mint a kardok,
 minél pirosabb az égerfa barkája,
 annál keményebb a nyirfabimbó a szaunagözben,
 a galagonya sziklához tapad,
 de a hó úgy lángol, mint a föllobbanó tűz.

VI.

Senkise hallotta a hattyúkat akkor éjjel
 a hó mégis olyan fehér mint a kinyújtott nyak,
 és az áradó víz sötétlő fême
 mint a madarak szeme

A fókák tengeréből kilép Húsvét-isten,
sötétbarna kezében
dárda, nap-nevetéssel
villás ágat tör,
súlyos a lépte a havon át,
érzi a vizek útjait.
A varázspálca most lebillen
hevesen mutat lefelé
a földalatti
titokra.

Az újszülött báránycák hol vannak?
A hosszú, remegő
lábukra most lépők?
Lássuk már azokat az újszülött báránycákat,
most, mikor a nap leereszkedik és alacsonyan
áll az eltűnő jégmezők fölött,
most, mikor szikrázik a sűrű levegő,
most, mikor a fajt csattogva leszáll a kéken úszó jégtáblákra.

TORNAI JÓZSEF fordításai

PETER SANDELIN

* * *

hajnali fény csurog lefelé az ablakkereten
s a válladon,
tudom, hogy a fák törzsei
lassan visszanyerik formájukat
és tört fény porzik végig a vízen

fekszem, ébren és mozdulatlanul,
befelé hallgatózom —

még nem

zuhan a bomba,

még nő a gyermekünk, még ágaskodik a fű a tágas űr felé,
félútig még följut a hangya a sziklás köveken

* * *

...ezer méter... kilencszáz... de mi az?
mi füstöl odalent? Nem, nem a gép szárnya
hanem a kiszáradt föld, egy nevenincs város
cserepei hevernek, szanaszét szóródott testek,
temetetlen lelkek és színes plakátok maradványai

a szántón: rozsdás
földbe fült eke

Fájhat Isten lába, azért kiáltozik